

Apostolat

Vid apostoliska företag är det bra – en skyldighet – att ta med de världsliga medel som du förfogar över i beräkningarna ($2 + 2 = 4$), men glöm aldrig – någonsin! – att du lyckligtvis kan räkna med ännu en term: Gud + 2 + 2 ... (S:t Josemaría, Vägen, 471)

2020-10-30

Jesus har stigit upp i himlen, sade vi nyss. Men en kristen kan i bönen och Eukaristin umgås med Honom som de första tolv umgicks med Honom,

låta sig upptändas av hans apostoliska iver för att tillsammans med Honom tjäna i medåterlösningen, vilket innebär att så frid och glädje. Att tjäna, alltså: apostolatet är ingenting annat än det. Om vi uteslutande räknar med våra egna krafter, kommer vi inte att uppnå någonting på det övernaturliga planet, men genom att vara Guds redskap kommer vi att uppnå allt: Allt förmår jag genom Honom som ger mig kraft (Fil 4:13). Gud har i sin oändliga godhet beslutat att använda sig av odugliga redskap. En apostel tjänar således endast till att låta Herren verka, att vara helt och hållet tillgänglig, så att Gud kan slutföra – genom sina skapade varelser, genom utvalda människor – sitt frälsningsverk.

När Kristus går förbi, 120

Kristus har, en gång för alla, visat oss den väg vi måste gå för att

förverkliga denna kärlek till Gud: apostolatet är kärlek till Gud som svämmar över sina bräddar och ger av sig själv till medmänniskorna. Det inre livet förutsätter en ständigt tilltagande förening med Kristus genom Brödet och Ordet. Apostolisk iver är ett exakt, lämpligt och nödvändigt uttryck för det inre livet. Då man njuter av Guds kärlek känner man tyngden av ansvaret för själarna. Det går inte att skilja det inre livet från apostolatet, på samma sätt som det inte går att i Kristus skilja hans väsen som Gud och Människa från hans roll som Återlösare. Ordet ville inkarneras för att rädda människorna, för att göra dem till ett med Honom. Detta är skälet till att han kom till världen, och i Credo bekänner vi vår tro på Honom som för oss människor och för vår frälsnings skull har nedstigit från himlen.

För en kristen är apostolatet något medfött: det är inte ett tillägg vid sidan om, utanför den dagliga verksamheten och yrkeslivet. Jag har sagt det oupphörligt alltsedan Herren beslutade att väcka Opus Dei till liv! Det handlar, för var och en, om att helga det vanliga arbetet, att helga sig i denna uppgift och att helga sina medmänniskor genom att utöva sitt yrke, var och en enligt sitt stånd i livet..

Vi måste handla så att våra medmänniskor då de ser oss kan säga ”den här personen är kristen, eftersom han hatar inte, han är förstående, han är inte fanatiker, han behärskar sina instinkter, han är offervillig, han är en fridens man, han älskar”.

När Kristus går förbi, 122

Vårt apostolat måste vara grundad på förståelse. Jag upprepar vad jag redan sagt: kärleken till nästan

består mer i att förstå än i att ge. Jag vill inte dölja för er att jag har lärt mig av egen erfarenhet hur svårt det är att möta oförståelse. Jag har alltid ansträngt mig för att göra mig förstådd, men det finns sådana som ansträngt sig för att inte förstå mig: ännu en praktisk, livslevande anledning för att försöka förstå alla. Men det är inte en tillfällig impuls som ålägger oss att ha ett omfattande, universellt, katolskt hjärta. En anda av förståelse är ett bevis på den kristna kärlek till nästan som Guds goda barn visar: Herren vill att vi skall finnas närvarande i alla jordens hederliga verksamheter för att strå ut sådden av broderskap – inte av ogräs –, av överseende, förlåtelse, kärlek till nästan och frid. Känn er aldrig som ovänner till någon.

När Kristus går förbi, 124

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
apostolat/](https://opusdei.org/sv-se/article/apostolat/) (2026-04-01)